

Skáldur Kjaptur.

Við er þor, er hér fara í eftir, sýna, hverna þagur elti manni, sem
 nefndu er „skáld“ - og er það að einhverjum leyti, m. a. í því, að
 vera hvíttu. orðir - geta átt það, sem manni nefndu er Fundinn
 „Skáldur Kjaptur“, ef þeir eru nógu iðo iinnvættis, þá eru þeir
 sjálfir og „opnuð sjúfir“. Alla þessa eiginlegleika átti „skáld“
 það er svo kváð um einum þínum mestasta manni og megin góðum
 framfara háld Hafnarfjardar, Einar Þorgilsson, sem hér heyrir:

„ Hann þekktist í útlendum og flammur þembingi
 og uppstæfningu heimstómur forðildar ævlingi,
 alstadar ber hann sem dóni af dómnum
 og er dýrtáður að ein af Kjúðu flórunum.

— — —
 Þá stólginn fossandi fellur af vörnum,
 fulmenstun þyrturinn stendur af spjórunum.
 Þó dótland þorparans batar oss heilbriggi,
 hann bardi „sem stíkur“ í sjökungri heilbriggi.

— — —
 Hann er að blatta um bregstleiba annara,
 en ber stíku stígu í neitt réttara og samara.
 en samblaussu stotuna í glitandi gjaldinum
 og grínd til að bresta með optra valdinum.

Það er sem í sjáir þann stílaudi: í stöðunum,
 stoltan á sögnum síð smalingjar mót' onum,
 en blýigun g heyrandi á höfðingja mótunum
 hótunum í kúja ánum g ridandi á fötumum.
 Jón S. Bergmann.

Það var heppilegt, þá nafn kópilumennis þessa, sem sífellt lá
 smikjandi g smudandi fyrir fötum manna, en mardarlegur þó
 og flædu legur, steyldi vera undir stílfad of þorum g álfum, svo
 þá eigi ydi villt í heimildum þá höfundu g þessu, þessa, þó
 það má með samni soja, þá sér hvert ís ydi g last málgu átt, sem
 í þeim finnst, eigi með réttu við höfundum g álfum, en alls eigi
 nein armur og allra síðt Einan þessu þessu, sem lagi á vati 90%
 til allra manna g álest allra þessu, en ká g staldin vörn. Þetta er
 huganlept g semilept nið, þá him haturfulla greinju Jóns Berg-
 manna kafi brotizt ís við það, þá Einan veitadi þorum mun notkara
 flórum, sem hann vissi, þá Jón stladi þá kappu síð branni vís fyrir
 -ða kofar- og var þá vitanlega eigi laugþ á grafa eftir
 hinum hritfildu stánum ar yðum þannu g stáld hlýgar-
 gálfum (!); Það lá jafnan í hradlegi, enda notudu þinu ömum
 var manni, þorum lítið betri, annungja stúp þannu til þess þá
 kvæda úd um áttu g bogyudu þorum vel fyrir vilið.

Þetta er ljóth g lísi lept; góðin manni tala stílet mark í þer, en
 gæfó getur þá þó aft vandi fyrir áttu vanda manni, sem þykki

